

**STANOWISKO
XXIII ZGROMADZENIA OGÓLNEGO ZGW RP
z dnia 14 maja 2009 roku**

w sprawie:

OŚWIATY

Ostatni rok przyniósł bardzo ważne zmiany w dwóch decydujących o warunkach prowadzenia zadań oświatowych przez gminy wiejskie ustawach. Znowelizowana pod koniec 2008 roku ustawa Karta Nauczyciela nadal nie odpowiada współczesności, ale na odnotowanie zasługuje fakt, że zrobiono pierwszy, bardzo nieśmiały krok w kierunku podwyższenia nauczycielskiego pensum. Ogranicza się on wprawdzie tylko do konieczności odnotowania sposobu spędzenia przez nauczyciela w szkole kolejnej godziny (w sumie docelowo 2 godzin), ale sygnalizuje środowisku nauczycielskiemu, a raczej związkowemu, że czterdziestogodzinny tydzień pracy nie pozostanie na zawsze fikcją.

Niefortunnym jednak z punktu widzenia JST jest znów art. 30 Karty Nauczyciela, nakazujący w przypadku nie osiągnięcia przez nauczycieli gwarantowanego poziomu średniego wynagrodzenia we właściwej grupie awansu zawodowego, wypłacania dodatków wyrównawczych w danym roku kalendarzowym. Może to spowodować, że skutki finansowe podwyżek wynagrodzeń nauczycielskich będą wyższe niż środki na ten cel przekazane z budżetu państwa w subwencji oświatowej.

W marcowej nowelizacji ustawy o systemie oświaty odnajdujemy echa naszych wielokrotnie zgłaszanych wniosków. Podkreślić trzeba zmiany w przepisach dotyczących składów komisji konkursowych na dyrektorów szkół, ograniczenie roli kuratora oświaty w sprawie kandydatów na dyrektorów szkół, arkuszy organizacyjnych, opiniowania łączenia szkół w zespoły (z wyjątkami).

Szczególną satysfakcję sprawia nam, wójtom i burmistrzom tworzącym Związek Gmin Wiejskich RP, fakt uwzględnienia w nowelizacji ustawy naszego wniosku z Kongresu Gmin Wiejskich dotyczącego możliwości przekazywania małych szkół stowarzyszeniom lub osobom fizycznym bez konieczności przeprowadzania procedur likwidacji szkół.

Wprawdzie, w wyniku intensywnej „ obróbki sejmowej” propozycję tę obudowano licznymi ograniczeniami, ale jest faktem, że wykorzystano pozytywnie nasz pomysł w tej kwestii.

Najbardziej jednak niespójny okazał się zapis ustawy dotyczący obniżenia wieku szkolnego. W następstwie dokonanych ad hoc podczas prac w Parlamencie popełniono poważny w skutkach błąd. Odsuwając w czasie, do roku 2011, wprowadzenie obowiązku szkolnego dla 6 – latka zapomniano, że to on, 6 – latek, miał zwolnić miejsce dla 5 – latka, któremu przyznano prawo do rocznego przygotowania przedszkolnego. Spowodowało i spowoduje to dramatyczny w wielu JST brak miejsc w przedszkolach dla 5-latków i konieczność tworzenia w pośpiechu miejsc alternatywnych przygotowania przedszkolnego. Zmniejszy także ilość miejsc w przedszkolach dla dzieci 3 i 4-letnich

W tej sytuacji nie cieszy już nawet to, że zgodnie z naszymi wnioskami 6-latek w klasie I będzie subwencionowany, bowiem w roku 2009 będzie to subwencja z rezerwy „0,6”.

Jak z powyższego krótkiego zestawienia wynika, nasza praca nie idzie zupełnie na marne, bowiem niektóre nasze wnioski są realizowane. Szkoda, że tak późno i w kształcie, który tylko nieco te nasze wnioski przypomina.

W zaistniałej sytuacji mamy obowiązek zwrócić uwagę, że lawinowo rosną zadania, które stanowią zadania własne gmin i nie są wspierane przez budżet państwa, który ogranicza się wyłącznie do zapewniania środków na podwyżki wynagrodzeń nauczycielskich.

Oczekujemy stanowczo:

- zwiększenia kwoty przeznaczonej w budżecie państwa na oświatę
- kontynuacji zmian w Karcie Nauczyciela, dotyczących podwyższenia pensum nauczycielskiego,
- pełnej i jednolitej w skali kraju interpretacji przepisów dot. naliczania średnich wynagrodzeń w grupach awansu zawodowego,
- likwidacji dodatku wiejskiego i mieszkaniowego,
- środków koniecznych na przystosowanie szkół podstawowych do obniżenia wieku szkolnego uczniów, szczególnie na wyposażenie i adaptację izb lekcyjnych
- wsparcia dla gmin wiejskich w tworzeniu warunków do przygotowania przedszkolnego 5-latków.

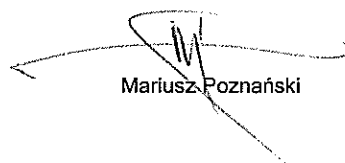
Wiele gmin wiejskich wykorzystało już możliwości racjonalizacji sieci szkolnej, obniżając w ten sposób koszty prowadzenia zadań oświatowych. Jednak sprostanie nowym zadaniom będzie przekraczać ich możliwości.

Równość szans edukacyjnych jest fundamentem demokratycznego państwa.

Apelujemy do Rządu i Parlamentu RP o działania legislacyjne oraz decyzje budżetowe, które pozwolą nam realizować zasadę „równości szans edukacyjnych dzieci i młodzieży” na wsi i w mieście, niezależnie od statusu materialnego rodziców lub zamożności jednostki samorządu terytorialnego.

Apelujemy o wprowadzenie standardu edukacyjnego, który tę równość szans edukacyjnych zapewni.

Przewodniczący
XXIII Zgromadzenia Ogólnego ZGW RP

Mariusz Poznański